

ZEMLJA: POZORIŠTE SVEMIRA

*Sažeti pregled istoimenog teksta napisanog
od strane W. Michael Duevel, 1971. god.*

Ova prezentacija pretstavlja panoramski pregled Biblije u kojoj je prikazano Božije ophođenje sa ljudima kroz vekove, kako je ono započelo sa stvaranjem zemlje i ljudi na njoj, šta se događalo u toku vremena, i kako će sadašnji život na njoj uskoro da se završi, posle čega će Bog obnoviti zemlju i dati je Svojim spašenima da na njoj večno žive.

Nadam se da će ova prezentacija pružiti čitaocu jasnije razumevanje o večnoj Božijoj ljubavi prema Svojim stvorenjima, da bi mogao lakše da Mu se poveri da ga On vodi kroz život, i konačno dovede u Njegov večni dom radosti i sreće.

1

PROBLEMI MODERNOG ČOVEKA I NJIHOVA REŠENJA

Svakom čoveku i ženi dođu u misli značajna životna pitanja: Ko sam ja? Odakle potičem? I kakva me budućnost očekuje?

Za većinu od nas život nije lak. Mnogi prolaze kroz svakodnevne životne poteškoće, pobune i ratove unaokolo, gladovanje, siromaštvo, osećaj neizvesne budućnosti, i tome slično. Pa ipak, životni problemi se mogu lakše podnositi i rešavati ako smo okruženi osobama koje nas vole, koje u nama vide neku vrednost, i na koje se možemo osloniti. Ali ako to nije slučaj, život postaje čak i nesnošljiviji, ispunjem tugom i razočarenjem, pa nije ni čudo što mnoge osobe posegnu za alkoholom, drogama, kratkotrajnim seksualnim zadovoljstvima bez ljubavi, i tome sličnom, u nadi da u njima nađu trenutnu utehu. I kad inicijalna euforija iščezne, te osobe još dublje padnu u depresiju i potištenost. One očajnički čeznu za mirom, sigurnošću, osećanjem vrednosti, i za nečijom ljubavlju i razumevanjem.

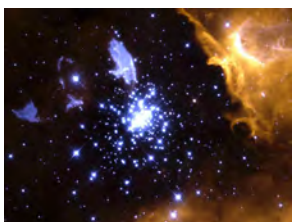
U svim kulturama i religijama se pokušava da se za nabrojane probleme nađu adekvatna rešenja. Osobe posećuju katedrale, crkve, džamije, i druga naizgledna sveta mesta da tamo stupe u kontakt sa natprirodnim silama. One se čak obraćaju vračarima i astrolozima za pomoć, ali je od njih ne dobijaju.

Sa druge strane, postoji Neko koji traži te ljude i žene u potrebama, Neko koji ih ljubi i poznaje sve njihove životne okolnosti. To je Isus. On im nudi baš ono što oni očajnički traže: ljubav, osećanje vrednosti, sigurnost, saznanje o njihovom poreklu, o slavnoj budućnosti, i tako dalje. On ih poziva na Svoj izvor života, radosti, sreće i ljubavi.

2

BOG, STVARANJE SVEMIRA, I LUCIFEROV PAD

„U početku stvori Bog nebo i zemlju.” 1. Mojsijeva 1:1.

„Riječju Gospodnjom nebesa se stvoriše, i duhom usta njegovijeh sva vojska njihova.... Jer On reče, i postade; On zapovijedi, i pokaza se.” Psalam 33:6, 9.

Posredstvom Božije Reči se energija pretvorila u masu, i hiljade vekova istorije je bilo napisano u jednome danu!

Bog je u svemiru različite stvorene svetove nastanio stvorenim bićima raznovrsnih načina života i stepena razvijenosti. Međutim, najinteligentnija stvorena bića, to jest, anđeli, su postali Božiji glasnici u svemiru, i izvršioci Njegove volje i naloga. Vođa anđela je bio Lucifer. Njega Biblija naziva „*Zvezdom Danicom*” (Isaija 14:12), to jest, vrlo svetlom jutarnjom Zvezdom koja objavljuje dan. Reč Lucifer zapravo znači Svetlonoša.

U svemiru je vladao potpuni sklad. Svako stvoreno biće se odnosilo prema drugima sa ljubavlju i spremnošću da služi. Ljubav je bila osnovni princip ophođenja sa drugima.

Božiji glasnici su bili svedoci Božijeg stvaranja, ali nisu učestvovali u njegovom procesu. Lucifera je to dosta zabrinjavalo i uznemiravalo. Potom je on primetio da su se Bog i Njegov Sin ponovo dogovarali o još jednom stvaralačkom poduhvatu od posebnog značaja. Lucifer je hteo da i on bude uključen u taj dogovor, da i on stvara, i da bude kao Bog. To je bila njegova namera i plan.

Bog mu je objasnio da je to bilo nemoguće jer su Bog i Njegov Sin bili drugačije prirode, to jest, Božanske. To je Lucifera veoma razočaralo i učinilo ga nezadovoljnim. Konačno se on otvoreno pobunio protiv Boga i u tome zadobio naklonost čak i jedne trećine anđela. Govorio im je da je Bog nepravedan, i da se njegova vladavina i zakoni moraju promeniti. Tako je izbio rat na nebu. Savršeni skad je bio poremećen, zbog čega je Bog onda morao pobunjenog Lucifera i njegove anđele da izbaci iz Neba.

Evo šta Biblija kaže o Luciferu:

„Ovako veli Gospod Gospod: Ti si pečat savršenstva, pun si mudrosti, i sasvijem si lijep.... Pokrivalo te je svako drago kamenje.... Ti si bio heruvim, pomazan da zaklanjaš; i ja te postavih; ti bješe na svetoj gori Božijoj, hođaše posred kamenja ognjenoga. Savršen bješe na putevima svojim od dana kad se rodi dokle se ne nađe bezakonje na tebi.” Jezekilj 28:12-15.

„Govorio si u srcu svom: izaćiću na Nebo, više zvijezda Božijih podignuću prijesto svoj.... Izjednačiću se sa Višnjim.” Isaija 14:13-14.

Ti događaji su kasnije doveli do toga da ZEMLJA postane POZORIŠTE SVEMIRA.

3

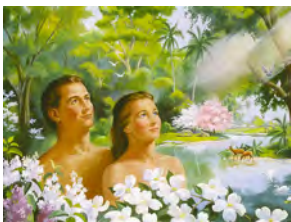
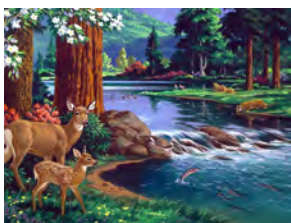
STVARANJE PLANETE ZEMLJE

Uprkos izbacivanju Lucifera i njegovih pobunjenih anđela iz Neba, progres stvaranja novoga sveta se nastavio. U dizajnu i sprovođenju toga plana u delo su bila uključena sva tri Božanska Bića: Otac, Sin, i Sveti Duh. Bog Otac je bio nadzornik procesa stvaranja, Njegov Sin je Svojom rečju pozivao svetove u postojanje, a Sveti Duh je bio prisutan u svakom stvaralačkom aktu.

Biblija počinje sa izveštajem o stvaranju naše planete Zemlje.

„U početku stvori Bog nebo i zemlju. A zemlja bješe bez oblička i pusta, i bješe tama nad bezdanom; i Duh Božiji dizaše se nad vodom. I reče Bog: neka bude svetlost. I bi svetlost. I vidje Bog svetlost da je dobra; i rastavi Bog svetlost od tame. I svetlost nazva Bog dan, a tamu nazva noć. I bi večer i bi jutro, dan prvi...” 1. Mojsijeva 1:1-5.

Bog Sin je ovu našu zemlju stvorio i ukrasio za 6 bukvalnih dana, i to u sledećem redosledu.

1. dan: Svetlost.
2. dan: Nebeski svod, to jest, atmosfera.
3. dan: Na suvoj zemlji trava, bilje i drveće.
4. dan: Sunce, mesec i zvezde.
5. dan: Bića u vodi i ptice.
6. dan: Životinje, i na kraju, par ljudskih bića (Adam i Eva).
7. dan: Odmor i proslava.

Ovo stvaranje je bilo posebno i uzbuđljivo za ceo svemir jer je Bog stvorio i ukrasio jednu novu planetu - Zemlju za čoveka i za njegov naraštaj. Čovek, imenovan Adam, je bio stvoren po Božijem obličju, da reflektuje Božiju prirodu i karakter, da stvara po izboru, i da donosi odluke. Adam je trebao da bude gospodar od svega što je Bog stvorio na zemlji. Bog je Adamu obezbedio i ženu, od Adamovog rebra, koju je ovaj nazvao Eva, odnosno Čovečica (što znači - uzeta od Čoveka).

Biblija kaže: „I stvori Bog čovjeka po obličju svojemu, po obličju Božijemu stvori ga; muško i žensko stvori ih. I blagoslovi ih Bog, i reče im Bog: rađajte se i množite se, i napunite zemlju, i vladajte njom, i budite gospodari od riba morskih i od ptica nebeskih i od svega zvjerinja što se miče po zemlji.” 1. Mojsijeva 1:27-28.

Na kraju stvaranja je u 7. danu bila održana velika proslava.

Biblija nastavlja: „I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svijeh djela svojijeh, koja učini. I blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga.” 1. Mojsijeva 2:2-3.

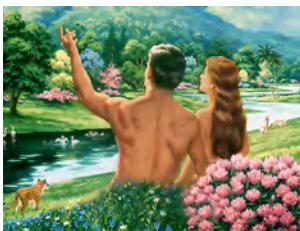
Bog je odvojio sedmi dan za čoveka da ga svetkuje, i da se seća Boga kao svog Tvorca. To je trebalo da sačuva čovekovu odanost prema Bogu.

Dakle, svemirska bića su sa velikim interesovanjem posmatrala stvaranje Zemlje i čoveka na njoj. Među njima je bio i Lucifer, sa svojim palim anđelima. Lucifer je sa ljubomorom posmatrao tu prelepu zemlju i radosnu scenu na njoj, i zaključio je da su ta ljudska bića bila u stanju da celome svetu pokažu Božiju pravu prirodu, i tako pobiju njegove argumente protiv Božije vladavine. Stoga je on odlučio da poremeti Božiju nameru. Odlučio je da osujeti sreću prvog ljudskog para na zemlji.

bibletimelines.com

4 RAJ KAO ČOVEKOV DOM

„I nasadi Gospod Bog vrt u Edemu na istoku, i ondje namjesti čovjeka, kojega stvori ... da ga radi i da ga čuva.” 1. Mojsijeva 2:8, 15.

Adam i Eva su bili veoma srećni u Edemskom vrtu – u svom pedivnom domu koji im je Bog obezbedio.

Adam se brinuo za održavanje vrta, i za životinje. U svojim aktivnostima se on osećao produktivan, potreban, i zadovoljan.

Božiji anđeli su često posećivali Edemski vrt i govorili sa Adamom i Evom. Oni su ih obavestili o pobuni Lucifera i njegovih anđela, i da su zbog toga bili zbačeni s Neba. Anđeli su prvi par upozorili da se drže blizu Boga, da postupaju po Njegovim uredbama, i da Mu se poveravaju za podmirivanje njihovih potreba.

U Edemskom vrtu je bilo raznovrsnog drveća, sa divnim polodovima za hranu Adamu i Evi. Tu su postojala još i dva druga drveta od posebnog značaja: Drvo Života, koje ih je snabdevalo plodovima za održavanje besmrtnog života, i Drvo od Poznanja Dobra i Zla, posredstvom koga je Bog hteo za izvesno vreme da ispita njihovu odanost prema Njemu.

Adam i Eva su se u početku upravljali po Božijim uputstvima. Oni su uživali čestu Božiju prisutnost koja im je udeljivala radost i blagoslov. Njihova uzajamna ljubav ih je činila srećnim i zadovoljnim. Bog je podmirivao sve njihove potrebe. To su bili najsrećniji časovi u istoriji čovečanstva.

5 ISKUŠENJE I PAD U GREH; IZLAZAK IZ EDEMSKOG VRTA; PRVO UBISTVO; ADAMOVO POTOMSTVO; NOJE I POTOP

Adam i Eva su obično provodili svoje vreme zajedno. Međutim, jednom prilikom se Eva udaljila od Adama i približila zabranjenom drvetu da bolje pogleda njegove plodove. Na drvetu je primetila zmiju koja joj se obratila sa rečima: „Je li istina da je Bog kazao da ne jedete sa svakoga drveta u vrtu?” Eva je to potvrdila i dodala da ako to učine, Boj je rekao

da će umreti. Na to je zmija odgovorila: „*Nećete vi umrijeti. Nego zna Bog da će vam se u onaj dan kad okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi i znati što je dobro što li zlo.*” 1. Mojsijeva 3:1, 4-5. Kroz zmiju je govorio pobunjeni anđeo, Lucifer, a čije je ime posle pobune postalo sotona ili đavo, dok su njegovi pobunjeni anđeli postali demoni.

Eva je poslušala zmiju, to jest, sotonu, radije nego Boga. Uzbrala je rod sa zabranjenog drveta, probala ga, a zatim ponudila i svome mužu, Adamu. Ovaj najpre nije hteo da prekrši Božiju naredbu, ali je na Evino insistiranje popustio i probao zabranjeni plod. Odlučio je, nažalost, da sa svojom prelepom ženom podeli njenu sudbinu, čak i ako bi to bila smrt, prema Božijim rečima. Tako su Adam i Eva pali u greh.

Iznenada se sve promenilo. Osećali su se krivima. Do toga trenutka je slava Božija pokrivala njihova tela. Ali je sada ona spala, pa su videli da su goli. To ih je nateralo da se sakriju od Boga, sa kojim su se do tada svake večeri radosno sastajali u vrtu. Međutim, Bog ih je potražio i pozvao. On je znao da su oni bili zgrešili. Bili su ožalošćeni što su prekršili Njegovu izričitu naredbu. Taj greh ih je odvojio od bliske veze sa Bogom. Više se nisu osećali ugodno u Njegovom prisustvu. Pokrili su delove svoga tela sa listovima od smokve.

Padom u greh je Adam izgubio kontrolu nad novostvorenim svetom, i predao je u ruke sotoni. Bog je zatim postavio neprijateljstvo između sotone i čovekovog potomstva. On je to izrazio u Svom obećanju čoveku (1. Mojsijeva 3:15) da će njemu i njegovom potomstvu dati silu da ponovo postanu Božiji sinovi i kćeri, uprkos sotoninoj prevarom zadobijenoj upravi nad njima, i nad ovom zemljom.

Adam i Eva nisu odmah umrli, ali je njihov proces odumiranja tada otpočeo. Bog je sada morao da ih ukloni iz Edemskog vrta, da više ne jedu sa Drveta Života i, kao grešnici, večno žive. Još im je rekao da će njihov život sada postati mnogo teži. Sa znojem lica svojega su trebali da sebi pribavljaju hranu i životne potrebe, sve dok se ne vrate u prah od koga su bili načinjeni.

Bog je onda Adamu rekao da zakolje jagnje i prinese žrtvu za greh. Ta žrtva je bila simbol žrtve Isusa Hrista, Božijeg Sina, koji je trebao vekovima kasnije da umre na zemlji za grehe celoga sveta. Adamovo

potomstvo je trebalo da prinosi takve žrtve sve do Isusovog žrtvovanja na krstu.

Od jagnjeće kože te prve žrtve je **Adamu i Evi** Bog načinio novo odelo. To odelo je predstavljalo Hristovu pravdu, za razliku od njihovog odela od smokvinog lišća, koje je predstavljalo čovekovu pravdu.

Uskoro je Eva zatrudnela i rodila svoga prvog sina, Kajina. Zatim je opet zatrudnela i rodila Avelja. Ta dva sina su se veoma razlikovala u karakteru i zanimanju. **Kajin** je živio od zemljoradnje, dok je Avelj gajio stoku. Kada su oni odrasli, otac Adam ih je uputio da prinesu žrtvu Bogu, i da to treba da bude nevino jagnje. **Avelj** je učinio tako kako mu je bilo rečeno, i Bog je njegovu žrtvu prihvatio, sagorevši je na oltaru. Kajin nije sasvim poslušao uputstva svoga oca, i prineo je Bogu žrtvu od plodova sa zemlje. Njegovu žrtvu Bog nije priznao, jer u njoj nije bio simbol Isusove žrtve za oproštenje greha. To ga je tako razljutilo da je na mestu ubio svoga brata Avelja. Bog ga je zbog toga ukorio, ali mu je obećao da će ga zaštititi žigom da mu se njegovo potomstvo ne osveti. To je bio Kajinov žig. Kajin nije živio Bogu ugodnim životom, i njegovo potomstvo je otstupilo od Boga.

Zatim se Adamu i Evi rodio treći sin, koga su nazvali **Sit**. Njegovo potomstvo je bilo na Božijoj strani. Posle toga su Adam i Eva doneli na svet još mnogo sinova i kćeri, dok na kraju Adam nije umro u svojoj 930. godini života.

U Adamovoj porodici je posredstvom Sita došlo na svet mnogo ljudi i žena odanih i vernih Bogu, a koji su odigrali ulogu heroja u Božijem Planu Spasenja čovečanstva, kao i u zemaljskoj borbi između dobra i zla započetoj u Nebu. **Enoh** je bio jedan od njih. Održavao je tako blisku vezu sa Bogom, da je Bog odlučio da Enoh ne okusi smrt, već da živ bude prenesen u nebesko carstvo. To se Enohu dogodilo u njegovoj 365. godini života.

Kasnije je došao **Noje**. I on je bio odan Božijem planu. U njegovo vreme su svet i vegetacija još izgledali lepo, bujno i obilno. Ali su stanovnici na zemlji postali tako iskvareni i grešni, da je Bog rešio da ih sve uništi. Jedino je nameravao da poštedi život pravednom Noju i njegovoj bliskoj porodici od ukupno 8 osoba. Bog je namerio da tadašnji svet uništi u opštem potopu. Naložio je Noju da sagrađi jednu veliku lađu, da bi se on u njoj spasio sa svojom porodicom, i sa odabranim životinjama za produženje života na zemlji posle potopa. Noju je uzelo 120 godina da sagrađi tu lađu, ili kovčeg, i u isto vreme da propoveda narodu Božiju volju i poziv na pokajanje. Do tada kiša nije nikad padala, pa većina osoba nije mogla potop ni da zamisli. Mnogi su se Noju rugali i ismejivali. Ali se potop zaista dogodio. Voda je prekrila zemlju i na njoj ležala više od godinu dana. Sve živo je bilo uništeno osim živih bića u lađi, i onih u vodi.

Konačno se Nojeva lađa nasukala na planinske grebene Ararata (negde u Turskoj), voda je počela da opada, i posle izvesnog vremena je Bog rekao Noju i porodici da izađu iz lađe, zajedno sa životinjama koje su sa njima putovale. Svet je izgledao potpuno drugačiji od onog kojeg su poznavali pre potopa. Bio je sasvim osiromašen biljem, sa planinama i dubinama morskim, i sa smrznutim polovima zemlje, jer se od silne vode potopa zemljina osa pomerila.

Tako je sada Nojeva porodica trebala na ovoj zemlji da počne život ispočetka. Potop se dogodio 2348. godine pre Hrista, ili otprilike 1656. godine posle stvaranja sveta (prema proračunima istoričara na osnovu Biblijskih zapisa).

6

NOJEVO POTOMSTVO; IZGRADNJA VAVILONSKE KULE; NIMROD I ŠIRENJE NEZNABOŠTVA; BOG POZIVA AVRAMA

Kada su izašli iz svoje lađe, Noje je odmah prineo žrtvu Bogu u znak zahvalnosti što ih je sačuvao za vreme potopa. Bog je tada na nebu pokazao divnu dugu kao znak obećanja da više neće biti takvog uništavajućeg potopa u budućnosti.

Nojeva deca su bila donekle razočarana što svet više nije izgledao kao pre potopa. Ona su postepeno sišla sa planine Ararata, a njihove porodice su počele da se šire po prostranstu i umnožavaju novim članovima. Neki su se proširili na sever po Aziji, drugi na zapad u pravcu Evrope, a treći na jugozapad prema Africi.

Prema istorijskom zapisu, jedan od Nojevih praunuka, po imenu **Nimrod**, se posebno isticao. Otac mu je bio Kuš, a deda Ham. Na njega su otac i deda posebno uticali pričama o privlačnom pretpotopnom životu, čak i u smislu religijskih obreda i praksi. Nimrod je bio vešt lovac, a kasnije je počeo da gradi i velike gradove. On je ponovo uspostavio obožavanje sunca i meseca, kao što je to bilo i u pretpotopnom naraštaju. Ta obožavanja su bila protkana seksualnim zadovoljstvima ili lišavanjem normalnih ljudskih potreba, što je kasnije postala karakteristika mnogih religija proizvedenih od strane ljudi.

Nimrod je postavio temelje astrologiji, to jest, interpretaciji budućnosti na osnovu pozicija zvezda. On je zidao velike kule i hramove, sa čije visine se sunce obožavalo po jutarnjem izlasku. Nimrod je uticao na ljude da tumače potop kao običnu prirodnu pojavu. Uprkos Božijeg obećanja da više neće pustiti potop na zemlju, mnogi Nojevi potomci su se bojali da bi se to ipak moglo dogoditi, pa su želeli u tom slučaju da sami sebi osiguraju spasenje, bez oslanjanja na Boga.

Zbog toga su Nojevi potomci počeli da grade jednu visoku kulu da se na njoj sklene u slučaju sledećeg potopa. Na njoj su postavili mesta za obožavanje sunca i drugih božanstava. Bogu se njihov poduhvat nije sviđao, pa im je poremetio jezik da se ne mogu razumeti, niti dogovarati. To je dovelo do opšte pometnje, obustavljanja izgradnje kule, i do razilaženja njenih graditelja. Ta građevina je poznata kao Vavilonska

Kula. To je razlog što mi danas imamo mnogo različitih jezika po svetu. Nedaleko od kule je kasnije bio sagrađen jedan veliki grad, po imenu Vavilon, koji je kasnije postao prestonica moćnog Vavilonskog carstva.

Vavilonska religija je u sebi sadržavala elemente tajnih kultova i tajnih organizacija, a koje još i danas postoje. Te organizacije su imale izvesne rituale i nivoe za napredovanje, baš kao i Vavilonska kula. Da bi ublažili zbrku prouzrokovanu poremećenim jezicima, oni su usvojili razne slikovite simbole u obliku zvezda, trouglova, krugova, brojeva, amajlija, krstova, sunca, meseca, zvezda, i sličnog. Broj 6 se često pojavljivao kao baza slikovitih zapisa. U pozadini bi se nalazio žig nekog tajanstvenog gospodara koji je postojao pre postanja čoveka, koji je u svemiru doživeo nepravdu, čiji je presto bio zbačen na zemlju, i čija bi se pozicija mogla ispraviti ako bi ga ljudi obožavali. To se sve odnosilo na palog anđela, Lucifera, koji je postao đavo i sotona, i koji je prevarom Adama i Eve preuzeo kontrolu nad ovom zemljom. Sotonina borba protiv Boga i Njegovih odanih ljudskih sledbenika se tako nastavila na ovoj zemlji. Sotona smatra ljude neprijateljima, pa su mu njegovi zavedeni ljudski sledbenici od davnina prinostili na žrtve mnoge bebe, decu, pa čak i odrasle. Sotona je duboko utisnuo pagansku religiju na ljudska društva, da je čoveku postalo otežano da spozna i razume Božiji Plan Spasenja.

U jednom od tadašnjih velikih neznabožačkih gradova, po imenu Ur, je živeo jedan čovek koji se zvao **Avram**. On je bio odan Bogu, uprkos grešnom uticaju okoline. Stoga ga je Bog pozvao da izađe iz toga grada i krene u zemlju koju mu je On obećao.

Avram se odazvao Božijem pozivu, i pošao na put sa svojom ženom, ocem, nećakom, nekim slugama, i sa malim stadom stoke. Putovanje je dugo trajalo. Njegova familija i posedi stoke su se usput povećavali. Kasnije se njegov nećak, Lot, sa svojom familijom odvojio od Avrama i nastanio u jednom gradu, po imenu Sodom, dok je Avram krenuo prema brdu Moriji.

AVRAMOVI SINOVI (ISMAILO I ISAK), UNUCI (ISAV I JAKOV), I PRAUNUK (JOSIF); BORAVAK U EGIPTU; MOJSIJE I IZLAZAK IZ EGIPTA

Bog je Avramu obećao nasljednika, i kroz njega veliko potomstvo, ali je ovaj za to morao dugo da čeka. Njegova ostarela žena, Sara, je postala nestrpljiva, pa je Avramu ponudila svoju sluškinju iz Egipta, da sa njom proizvede sina. To se i dogodilo. Taj sin je bio nazvan Ismailo, i od njega su postali Arapi. Oni su kroz vekove napadali i uznemiravali Avramovo potomstvo. U poodmaklim godinama se Avramu i Sari ipak rodio sin, koga su nazvali Isak. Posredstvom njega je Avram zadobio veliko potomstvo koje mu je Bog obećao.

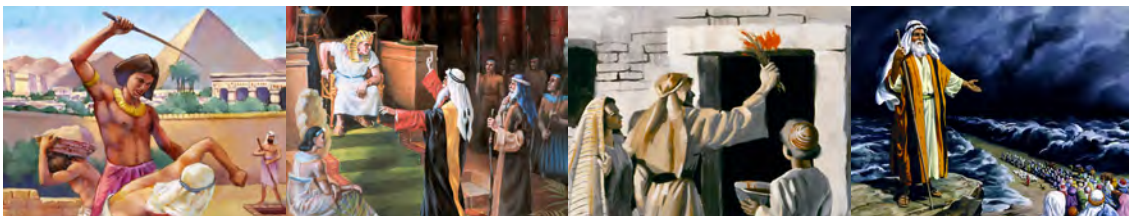
Kad je **Isak** postao mladić, Bog je od njegovog oca, Avrama, zahtevao da dođe na brdo Moriju i prinese Isaka na žrtvu. Avram je bio veoma žalostan da se na taj način oprosti od svoga dugo očekivanog sina koga je dobio u svojoj 100. godini života. Ali je on ipak poslušao Božiju naredbu. Kad su on i Isak stigli na brdo Moriju, Avram mu je objasnio Božiji zahtev. Isak se nije opirao, još je pomogao svome ocu da ga postavi na oltar. I kada je Avram podigao nož da zakolje Isaka, Bog ga je u tome iznenada zaustavio, rekavši da je položio test lojalnosti, i da je ovan već čekao u grmlju da bude prinesen na žrtvu. Taj ovan je simbolizirao žrtvu Isusa Hrista u budućnosti. Bog je tako voleo Avrama, da je želeo sa njim da podeli kako će se On osećati kad bude morao da preda Svoga Sina, Isusa Hrista, da se žrtvuje za grehe celoga sveta.

Isak je porastao, i u svojoj 40. godini se oženio sa Revekom. Uskoro su oni dobili dva sina, blizanca, po imenu Isav i Jakov. Kad je Isak ostario i bio na samrti, hteo je još da blagoslovi svoje sinove, a posebno svog prvorodenog Isava. Stoga je Isav otišao u lov da nabavi hranu i spremi ocu obrok, da bi dobio blagoslov. Međutim, Jakov je isto želeo taj specijalni blagoslov. Majka Reveka mu je u tome pomogla. Spremila je jelo, sa kojim je prerušeni Jakov ušao u očev šator da dobije blagoslov kao prvorodeni sin. I dobio ga je. Kad se Isav vratio kući i saznao šta se dogodilo, veoma se naljutio na Jakova, i nameravao je da ga ubije. Majka je to doznala, pa je naložila Jakovu da pobegne kod njene rodbine, i da tamo ostane za izvesno vreme. Jakov je teška srca poslušao njen savet.

Roditelji su mu bili stari, i na umoru, pa je osećao da ih više nikada neće moći videti.

Jakov je pošao sam na dugi put. Jedne noći je zaspao i sanjao o lestvama koje su sa zemlje dopirale do neba, i po kojima su anđeli išli dole i gore, posredujući između čoveka i Boga. Jakov je video da veza sa nebom nije bila poremećena. Bog mu je obećao da će biti sa njim i sa njegovim potomcima. U izgnanstvu se Jakov oženio, i kasnije je imao 12 sinova. Od njih su postala 12 čuvena plemena u Izrailju. U svim okolnostima je Jakov ostao veran Bogu, pa mu je Bog dao novo ime – Izrailj (Pobednik). Kasnije je, zbog ljubomore braće, jedan od njegovih omiljenih sinova, Josif, bio prodan karavanu koji je putovao u Egipat. **Josif** je tamo prošao kroz mnoge poteskoće, ali je i on ostao veran Bogu. Konačno ga je Bog postavio na faraonovom dvoru na visoki i uticajni položaj. Za vreme gladnih godina je on uspeo da dovede svoga oca, braću, i njihove porodice u Egipat da prežive. Godine su prolazile. Izrailjci su se namnožili. Josif je umro, a novi faraoni su postali nemilostivi prema Izrailjcima, i koristili su ih kao robove. Njihov život u Egiptu je postao nesnošljiv.

Konačno je Bog podigao **Mojsija** da izvede Svoj Izrailjski narod iz Egipta, i povede ga u obećanu zemlju. Kao bebi, Mojsiju je pretila opasnost da ga ubiju. Kasnije se, sticajem okolnosti, našao na faraonovom dvoru, usvojen od strane faraonove ćerke. Tamo je bio odgajen kao princ, i obrazovan u najboljim školama. Postojala je mogućnost da nasledi i faraona. Ali Mojsije nije zaboravio svoje poreklo. I on je bio odan Bogu Izrailjaca. Jednoga dana je stupio u odbanu izrailjskog roba koga su zlostavljali, čime se zamerio Egipćanima. Zbog toga je morao da pobegne iz Egipta. Stigao je u zemlju Madijansku, gde se oženio i za 40 godina je radio kao pastir, čuvajući stado svoga tasta. Onda mu je Bog dao u dužnost da ode i izvede Izrailjce iz Egipta. Kroz mnoge poteškoće se to i ostvarilo. Ključni događaj se dogodio u Egiptu, zbog kojeg je faraon konačno Izrailjcima dozvolio izlazak. Anđeo, od

Boga poslat, je pobio sve prvence u Egiptu u kućama koje nisu bile pomazane krvlju žrtvenog jagnjeta, koje je simboliziralo buduću žrtvu Isusa Hrista. Mnogi prvenci su izgubili život i na faraonovom dvoru. Izrailjci su udovoljili Božijem zahtevu, i ostali su u životu. Kada su na svom putovanju stigli do Crvenog mora, Bog je pred njima čak i vodu razvojio, i po suvoj zemlji su prešli na drugu obalu.

Zatim se voda vratila i uništila vojsku koja je išla za njima da ih vrati nazad u Egipat.

Pročitaj tu biblijsku priču zapisanu u *2. Mojsijevoj Knjizi, glave 1-14.*

8

MANA; BOŽIJI ZAKON NA SINAJU; ZLATNO TELE; SVETINJA; ZMIJA OD BAKRA; PRELAZ PREKO JORDANA; CAR DAVID; SOLOMUNOV HRAM; I LAŽNO OBOŽAVANJE

Narod koji je, predvođen Mojsijem, izašao iz Egipta, se sada ulogorio na drugoj strani obale Crvenog Mora. Bilo je tu oko 2 miliona ljudi, žena i dece. Oni su na sebi imali ožiljke robovanja u Egiptu. Pa ipak ih je Bog smatrao Svojim narodom. On je odlučio da ih pouči o principima Svoje vladavine i o zakonima zdravlja. Bog je izveo Izrailjce iz ropstva u novi život, na putu ka obećanoj zemlji, da tamo budu videlo svetu, i da Ga predstavljaju ostalim neznabožačkim narodima.

Za vreme svog putovanja je narod bio predvođen stubom od oblaka u toku dana, a stubom od ognja u toku noći. Bog Sin je bio u njemu. Na putu ih je On na čudnovat način pojiо vodom, čak i u pustinji, i hranio ih je nebeskim hlebom, to jest, manom. Mana je

padala svakoga jutra u normalnim količinama, a petkom u dvostrukoj količini. Subotom ona nije padala, jer je to bio dan od odmora.

Na Sinajskoj gori je Bog dao Mojsiju Svoj zakon od 10 Zapovesti, uklesan Njegovim prstom na pločama od kamena. Time je Bog hteo da narod obnovi Njegove zakone i principe, a koje je većina od njih zaboravila u Egipatskom ropstvu.

Dok je Mojsije bio 40 dana na gori , ljudi i žene su dole čekali i postali nestrpljivi. Zahtevali su od **Arona**, Mojsijevog brata i prvosveštenika, da im dozvoli da načine zlatno tele da mu se poklone, i sa se provešale. Oni su još uvek bili skloni idolopoklonstva naučenom u Egiptu. Aron je znao da njihov zahtev nije bio dobar, ali je na njihov pritisak popustio. Zlatno tele je bilo načinjeno, a muzika i orgije su započele.

Mojsije je konačno sišao dole sa pločama Božijeg zakona. Kada je video šta se događalo sa Izrailjcima, on se tako ražalostio, da je u očajanju bacio na zemlju kamene ploče i razbio ih. Mnogi su uvideli grešku i pokajali se. Kasnije je Bog načinio nove ploče zakona i ponovo ih uručio Mojsiju da sa njima upozna narod.

Bog je, potom, naredio Mojsiju da načini svetinju po ugledu na onu u Nebu, a u kojoj su trebale da se prinose žrtve u Izrailju. Na taj način je Bog hteo svom odabanom narodu da prikaže proces Plana Spasenja, to jest, kako se Bog odnosi sa grehom naroda. Ta svetinja je bila pokretna (nju su mogli pakovati i premeštati sa jednog mesta na drugo). Svetinja se sastojala od 3 dela. U tremu su se prinosile žrtve, unutra u svetinji se unosila krv žrtve i prinosila na oltaru, a u svetinji nad svetinjama je bio smešten Kovčeg Zaveta sa zlatnim poklopcem, koji je bio poznat kao Sedište Milosti, jer je na njemu boravilo Božije prisustvo. Između ostalog, u kovčegu su se nalazile ploče sa 10 Zapovesti, date na Sinaju. U svetinju nad svetinjama je samo prvosveštenik ulazio jednom godišnje da vrši službu Pomirenja, to jest, očišćenja svih Izrailjaca od greha.

Jednom prilikom su Israiljci počeli da se žale na svoje poteškoće, i za njih su okrivljavali Mojsija i Boga. Bog je onda na njih pustio otrovne zmiје da ih ujedaju. I dok su oni jaukali od bolova, neki, još netaknuti, su dotrčali do Mojsija i zahtevali da moli Boga za pomoć. Mojsije je to i učinio. Bog je naložio Mojsiju da napravi zmiју od bakra i uzdigne je na postolje da je svi vide. I ko bi god na nju pogledao sa verom u Božiju pomoć i spasenje, ozdravio bi, a ko to ne bi učinio, morao je da umre. Za spasenje im je bila potrebna samo jednostavna vera u Boga.

Posle dugog lutanja po pustinji, zbog neposlušnosti, su Izrailjci ipak naučili da se oslanjaju na Boga da On snabdeva njihove potrebe. Konačno su došli blizu obećane Hananske zemlje. Samo su još trebali da

pređu preko reke Jorana. Ali je ona bila široka i duboka. Božije čudo im je opet bilo potrebno. Nosio pokretne svetinje su prvi zagazili u vodu, i ona se opet razdelila, pa su Izrailjci lako prešli na drugu stranu obale. Bog je blagoslovio Svoj narod u obećanoj zemlji preko reke Jordana. Od njega je postala velika nacija čija je sila ležala u odanosti prema Bogu. Izrailjci su imali i dobre i loše careve. Sa dobrim carevima je zemlja napredovala, a sa lošim je narod prolazio kroz teška vremena.

Car **David** je ujedinio Izrailjska plemena. Njegov sin, car **Solomun**, je izgradio veliki hram za Božiju službu. Solomun je najpre služio Bogu iskreno i odano. Za vreme njegove vladavine je Izrailjsko carstvo dostiglo vrhunac svoje sile i prosperiteta.

Oko Solomunovog carstva su boravila neznabožačka i idolopoklonička plemena koja su obožavala Vala, boga sunca. Car Solomun je počeo da sklapa brakove sa princezama okolnih carstava, da bi na taj način još više učvrstio svoje carstvo. Još je imao i harem žena na raspolaganju. Idolopokloničke žene su postepeno unele u Izrailj svoje religijske običaje i prakse, što je dovelo do odstupanja od pravoga Boga. Pred kraj svoga života se Solomun pokajao i vratio k Bogu. Ali je narodu, posebno kasnije, bila potrebna reformacija.

9

ILIJA UZNESEN; JUDINO PLEME U VAVILONSKOM ROPSTVU; PROROČANSTVO O METALNOM LIKU; ČETIRI SIMBOLIČNE ZVERI; ŽENA I AŽDAJA

I prorok **Ilija** je bio odan pravome Bogu. U njegovo vreme su mnogi Izrailjci, pa čak i oni na carskome dvoru, pali u idolopoklonstvo. Posredstvom Ilije je Bog Izrailjskom narodu poslao poziv na pokajanje. Ilija je pozvao Izrailjce da im prikaže razliku između pravoga Boga i lažnih bogova sunca i meseca koje su oni obožavali. Naredio im je da načine oltar i na njemu pripreme žrtvu, a zatim da zahtevaju od tih bogova da je spali. Oni su učinili tako, ali i posle mnogo časova obraćanja tim lažnim bogovima, nije bilo odgovora. Zatim je Ilija popravio jedan stari oltar i na njemu pripremio žrtvu pravome Bogu. I čim se on Njemu obratio u molitvi, oganj je sišao sa Neba i upalio Ilijinu žrtvu. Ti događaji su Izrailjcima jasno pokazali da postoji samo jedan istiniti Bog koga treba obožavati. Bog je Iliju kasnije uzneo na nebo.

Vremenom su se Izrailjci još više udaljili od Boga, da su čak bili prinudno odvedeni u vavilonsko ropstvo. Vavilon je u to vreme bio moćno carstvo, ali vrlo idolopokloničko. Njegov car, Navuhodonosor, je osvojio mnoge okolne zemlje, i u svoje carstvo doveo čak i neke odabrane robove. Među njima su bili izvesni mladići iz poraženog Judinog plemena (Juda je bio jedan od sinova Izrailjevih). Oni su se isticali po svojoj inteligenciji, i po svojoj odanosti prema Bogu neba. Njihova imena su bila **Danilo, Sedrah, Misah i Avdenago**. Navuhodonosor je naredio da se tim mladićima obezbedi školovanje na dvoru, da bi mogli njemu da služe. Bili su upućeni u haldejski jezik, i u svu mudrost vavilonsku.

Jedne noći je na svojoj postelji car Navuhodonosor razmišljao o svojoj velikoj Vavilonskoj Imperiji, i o njenoj budućnosti. Potom je on zaspao i usnio neki čudni san. Kad se probudio, nije mogao da se seti šta je sanjao, ali je imao osećaj da je san bio važan. Stoga je on pozvao svoje savetnike, vračare, gatare i astrologe da mu kažu šta je sanjao, i šta san znači. Niko od njih nije mogao da mu pomogne, osim Danila. On se molitvom obratio svome Bogu da mu Ovaj otkrije carev san i značenje. I kada je od Boga dobio odgovor, došao je k Navuhodonosoru da mu prenese poruku. Taj događaj je opisan u **Danilu 2.** glavi. U kratkim crtama, Navuhodonosor je u svom snu video veliki lik ljudskog oblika, sagrađen od različitih metala, a čiji su delovi predstavljali svetska carstva koja su se nizala jedno za drugim, počevši od Vavilona, pa sve do kraja sveta. Potom je veliki kamen udario u stopala lika i razbio ga u prah, a zatim se on proširio po celoj zemljinog kugli. Objašnjenje lika:

2. i 7. Glava Knjige Proroka Danila

Lik/ 4 Zveri	Svetska Carstva	Godine vladavine
Glava od zlata/ lav	Vavilon	605-539 pre Hrista
Prsa i ruke od srebra/ medved	Medo-Persija	539-331 pre Hrista
Trbuh i bedra od bakra/ ris	Grčka	331-168 pre Hrista
Noge od gvožđa/ aždaja	Paganski Rim	168 pre - 476 posle Hrista
Stopala od gvožđa i zemlje/ 10 rogova	Papski Rim (EU)	476 - 2. Hristov dolazak
Kamen/ Hristos	Hristovo Carstvo	3. Hristov dolazak-večnost

Posle ovoga događaja je car Navuhodonosor naumio da načini takav lik sav od zlata, da pretstavlja njegovo večno Vavilonsko carstvo, da taj lik postavi u polju Duri, i da pozove pretstavnike okolnih zemalja da mu se poklone i priznaju ga. Među mnoštvom pretstavnika su bila i tri Danilova prijatelja, koja su naizgled pretstavljala Izrailjsku naciju. Oni nisu hteli da se poklone carevom liku, jer se to suprotavljalo Božijoj naredbi. Zbog toga su oni bili bačeni u ognjenu peć da izgore, ali se to nije dogodilo. Njima se Isus Hristos pridružio u peći i spasio im živote.

Danilo je godinama obavljao odgovorne dužnosti na Vavilonskom dvoru. Kasnije je on u svojim poznim godinama dobio od Boga jedan važan san o četiri životinje, a koje su imale slično značenje kao i lik koji je Navuhodonosor video u svom snu.

Danilo 7:1-8, 17.

„Prve godine Valtasara cara vavilonskoga usni Danilo san i vidje utvaru glave svoje na postelji; tada napisa san i pripovjedi ukratko. Danilo progovori i reče: vidjeh u utvari svojoj noću, a to četiri vjetra nebeska udariše na velikom moru. I četiri velike zvijeri iziđoše is mora, svaka drugačija. Prva bijaše kao lav, i imaše krila orlova;

*gledah dokle joj se krila poskuboše i podiže se sa zemlje i stade na noge kao čovjek, i srce ljudsko dade joj se. Potom, gle, druga zvijer bijaše kao medvjed, i stade s jedne strane, i imaše tri rebra u ustima među zubima svojim, i govoraše joj se: ustani, jedi mnogo mesa. Potom vidjeh, i gle, druga [to jest, treća], kao ris, imaše na leđima četiri krila kao ptica, i četiri glave imaše zvijer, i dade joj se vlast. Potom vidjeh u utvarama noćnijem, i gle, četvrta zvijer, koje se trebaše bojati, **strašna i vrlo jaka**, i imaše zube gvozdene, jeđaše i satiraše, i gažaše nogama ostatak, i razlikovaše se od svih zvijeri predašnjijeh, i imaše **deset rogova**. Gledah rogove, i gle,*

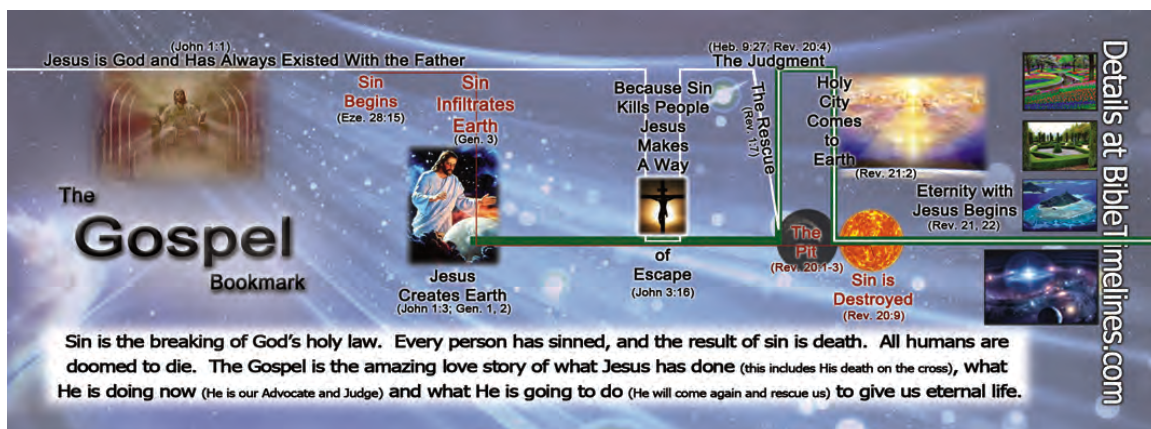
drugi **mali rog** izraste među onijema, i tri prva roga iščupaše se pred njim; i gle, oči kao oči čovječije bjehu na tom rogu, i usta koja govorahu velike stvari.... Ove četiri velike zvijeri jesu četiri cara, koja će nastati na zemlji.”

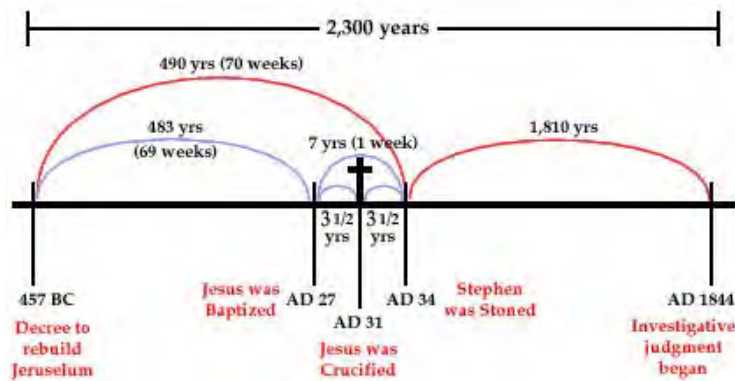
Dakle, i Svom vernom proroku Danilu, koji je živio u Vavilonskom i Medo-Persijskom carstvu pre Hrista, je Bog otkrio budućnost religijske i političke istorije sveta.

U tom snu je posebno interesantna četvrta zver slična aždaji, koja je simbol Božijeg neprijatelja od davnina. Proročanstvo je dalje pokazalo da je ta zver nastojala da uništi nedužnu ženu koja je trebala da rodi muško dete. To dete se simbolički odnosi na utelovljenog Božijeg Sina, Isusa Hrista. Kad se On rodio u Vitlejemu, sotona je, posredstvom cara Iroda, pokušao da Ga ubije, jer su mu mudraci sa istoka rekli da se rodio „car u Izrailju”. Ali mu to nije uspjelo, jer je anđeo Božiji opomenuo Isusove roditelje da se sklone u Egiptu za neko vreme.

Bog, Stvoritelj sveta, to jest, Isus Hristos, je na zemlju došao u najtamnijem času istorije da otkrije Svoju nameru ljudima, da im izrazi Svoju ljubav, i da preda Svoj život u ruke vojnog Rima, da bi čoveku omogućio spasenje od greha.

10

ISUSOVO ROĐENJE, KRŠTENJE I ISKUŠENJE; ČIŠĆENJE HRAMA; BESEDA NA GORI; PRELJUBOČINICA; ISUS BLAGOSILJA DECU, LEČI SLEPE; VERSKE VOĐE POKUŠAVAJU DA UHVATE ISUSA U KLOPKU; POSLEDNJA VEČERA, ISUS POUČAVA O PONIZNOSTI

Pre čovekovog pada u greh je u Nebu bio načinjen Plan Spasenja, u slučaju da ljudska bića zgreše pod uticajem palog anđela. Bog je taj Plan kroz vekove otkrivao Svojem izabranom narodu. Proročanstva su o tome pisala. Proroci su o tome govorili. Prema tom Planu, u određeno vreme je Božiji Sin u ljudskom obliku trebao da dođe na ovu zemlju, da se rodi kao beba u Vitlejemu. Kada je vreme nastupilo, to se zaista i dogodilo.

Isus Hristos se rodio u maloj štalici Vitlejema, jer za Njegovu trudnu majku, Mariju, i njenog muža, Josifa, nije bilo mesta u gostionici. Oni su u to mesto doputovali zato što je Rimska uprava naredila popis stanovništva. Proročanstvo je unapred otkrilo mnoge detalje o Isusovom rođenju. Isusov Otac je bio sam Bog Neba. Isusovo rođenje je bilo natprirodno. Marijin muž, Josif, je Isusa usvojio kao svoje dete, i brinuo se o Njemu kad je On bio mali. Isus je odrastao u Galileji, naučio

je drvodeljski zanat, i pomagao je Josifu u radionici. Bio je dobro dete. Na Njemu nije bilo ni traga od grešnog ponašanja ili govora.

Isusovim rođenjem je započela Nova Era sveta. Otprilike u to vreme je bio uveden novi rimski kalendar vremena, prema kome je na početku Nove Ere Isus bio, otprilike, 3 ili 4 godine star. Nova Era se uglavnom odnosi na godine posle Hristovog rođenja.

27. godine Nove Ere je Isus došao na Jordan da ga krsti **Jovan Krstitelj**. Time je Isus pružio primer Svojim sledbenicima svih vekova da i oni tako čine.

Posle toga je Isus postio 40 dana, i tako izgladnelog Ga je đavo kušao u pustinji. Đavo se nadao da Isusa navede na greh, i time osujeti ispunjenje Božijeg Plana Spasenja za ljude. Međutim, on u tome nije uspeo. Isus mu je tri puta odgovorio počevši sa citiranjem Božije Reči, to jest, „Pisano je...”, i tako ga je porazio. To je primer i za Njegove sledbenike. Iz pustinje se Isus vratio kao pobednik.

Kasnije, u Jerusalimu za vreme pashe, je Isus ušao u predvorje hrama i čuo veliku galamu životinja prodavanih za žrtvu, kao i glasno menjanje novca. Od te nepravедne trgovine su sveštenici imali najveću korist. Životinje za žrtvu su ukazivale na Isusovu žrtvu za grehe sveta, ali je cela ta scena remetila svetost hrama. Biblija dalje izveštava da Isus „načinivši bič od uzica, izгна sve iz crkve, i ovce i volove; i mjenjačima prosu novce i stolove ispremeta; i reče: ... nosite to odavde, i ne činite od doma Oca mojega doma trgovačkoga.” Jovan 2:15-17.

Drugom prilikom se Isus našao na gori pokraj jezera, sa masom ljudi oko Njega. On je iskoristio tu priliku da im održi jedan veoma važan govor, poznat kao **Beseda na Gori Blaženstva**. Evo početka tog govora, prema Biblijskom zapisu kod Mateje 5:2-12:

„I otvorivši usta svoja učaše ih govoreći:

Blago siromašnima duhom, jer je njihovo carstvo nebesko;

Blago onima koji plaču, jer će se utješiti;

Blago krotkima, jer će naslijediti zemlju;

Blago gladnima i žednima pravde, jer će se nasititi;

Blago milostivima, jer će biti pomilovani;

Blago onima koji su čistoga srca, jer će Boga vidjeti;

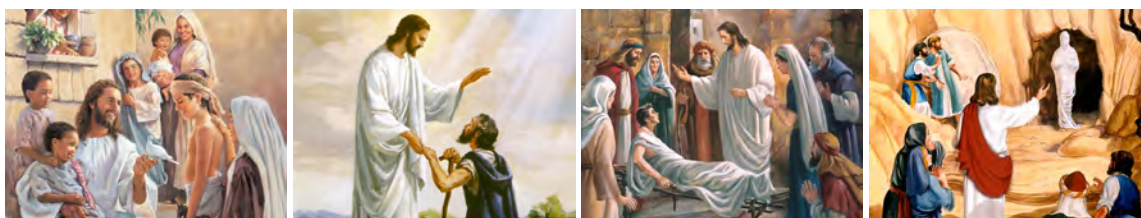
Blago onima koji mir grade, jer će se sinovi Božiji nazvati;

Blago prognanima pravde radi, jer je njihovo carstvo nebesko.

Blago vama ako vas uzasramote i usprogone i reku na vas svakojake rđave riječi lažući, mene radi. Radujte se i veselite se, jer je velika plata vaša na nebesima."

Isus je poučavao ljude da budu pravedni, da pravedno postupaju, i da održavaju pravu vezu sa Bogom. On ih je lečio iz ljubavi, ulivao im nadu, i pružao svakome čoveku i ženi moć da postanu Božiji sinovi i kćeri.

Verske vođe u Jerusalemu su mrzele Isusa, iz ljubomore. On je imao veći uticaj na narod. Mase ljudi su Ga pratile svakoga dana, i slušale, dok su jevrejske vođe nastojale da na neki način uhvate Isusa u klopku i liše Ga slobode. Jednom su pred Njega doveli mladu ženu uhvaćenu u činu preljube, i zahtevali su od Isusa da presudi njen slučaj. U takvom slučaju je Mojsijev zakon nalagao kamenovanje. Stoga, ako bi Isus otpustio ženu, optužili bi Ga da prestupa Mojsijev zakon. Ako bi je On osudio na kamenovanje, optužili bi Ga da na sebe uzima pravo koje pripada jedino rimskoj vlasti, pod čijom okupacijom su oni živeli. Isus je prozreo njihove namere, pa im je odgovorio: „*Koji je među vama bez grijeha neka najprije baci kamen na nju.*” Zatim se sagnuo dole, i u pesku je prstom počeo da piše njihove lične grehe, čak i one u vezi sa tom mladom ženom. Kad su oni to pročitali, posramili su se i razišli. Onda se Isus obratio ženi sa rečima: „*Ni ja te ne osuđujem, idi i otsele više ne griješi.*” Jovan 8:7, 11. Isus je tu otkrio Božiju samilost prema grešnim ljudima i ženama. On nije došao da ih osuđuje, već da im pokaže bolji način života.

Čak su i majke sa decom pratile Isusa. On je voleo decu i blagosiljao ih.

On nije nikad odbio osobu koja je molila za pomoć. Isus je pomogao hromima da ponovo prohodaju, slepima da progledaju, bolesnima od gube da se iscele, mrtve je povratio u život, a obeshrabrene je tešio. Na hiljade njih je svakoga dana dolazilo da Ga čuje. 3½ godine je na taj način Isus vršio Svoju dobrotvornu misiju za narod.

A sada se približavala treća pashalna svečanost u toku Isusovog javnog rada. On je morao sve češće da se uklanja od zlonamernih verskih vođa. Oni su čak upotreбили i uhode da Ga prate i okrive za nešto, da bi mogli da Ga predaju rimskom autoritetu da se osudi na smrt. Zbog toga je Isus sada izabrao jedno skrovito mesto da sa Svojih 12 učenika podeli još jednu večeru. Pred početak večere je Isus Svojim učenicima oprao noge, i time im pružio lekciju poniznosti. Zatim je sa njima podelio hleb i neprovrelo vino od grožđa. Na taj način je za sve naredne generacije Isus ustanovio obred **Svete Večere**, to jest, sećanja na Njegovu žrtvu do Njegovog drugog dolaska. Po završetku večere se On u molitvi obratio Svome nebeskom Ocu, moleći se za Svoje učenike, kao i za sve one koji bi u Njega verovali u budućnosti. Između ostalog, Isus je rekao: „*I više nijesam na svijetu, a oni su na svijetu, ... sačuvaj ih ... da budu jedno kao i mi.*” Jovan 17:11.

11

ISUS U GETSIMANIJI, PRED PILATOM; VARAVA; ISUSOVO RASPEĆE, VASKRSENJE I UZNESENJE; SOTONI ZABRANJEN PRISTUP NA NEBO

Po završetku poslednje večere su Isus i Njegovi učenici izašli napolje u noć, i po praznim ulicama Jerusalima su se uputili prema Maslinskoj gori, a zatim u Getsimanski vrt. Isus je tamo kleknuo i pomolio se Svom nebeskom Ocu, sa rečima: „*Oče moj! ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako ti.*” Matej 26:39.

Isus se u tom času potpuno predao Bogu. On je podvrgnuo Svoj život zahtevima i kazni prekršenog zakona od strane ljudi. On je sada postao otkup za svakog čoveka i ženu koji bi bili voljni da prihvate Njegovu milost, zasluge i žrtvu. Tako na kolenima, Isus je osećao na svojim plećima veliki teret greha celog čovečanstva. Njegovo umiranje je otpočelo. U tim ponoćnim časovima u molitvi Mu je krvavi znoj curio sa

čela. Prolazio je kroz smrtnu agoniju. Osećao je da Ga je teret greha čovečanstva sada odvajao od Svog Nebeskog Oca.

U toku poslednje noći provedene u Egipatskom ropstvu, i kada je smrtni talas ubijanja prvorodenih prošao preko njihovih boravišta, Izrailjce je Bog izveo na slobodu. Tako je i sada u ponoć Isus prihvatio na sebe teret greha celoga sveta, da bi od njega oslobodio sve one koji u Njega veruju.

Uskoro zatim su se začuli glasovi rulje na ulazu u Getsimanski vrt, sa kojom je došao i Juda, jedan od Isusovih bivših sledbenika, u nameri da izda Isusa i da Ga preda jevrejskim vođama. Oni su onda uhvatili Isusa i povelili Ga sa sobom, pa je te iste noći, u osvit Petka, On prošao kroz 7 saslušanja, i bio je proglašen krivim samo od strane neprijateljskih jevrejskih vođa. Zatim su one odvele Isusa do Pilata, rimskog namesnika. Pilat nije mogao na Njemu da pronađe nikakvu krivicu zbog koje bi On zaslužio smrt. Ipak je rulja vikala: „*Raspni Ga! Raspni Ga! ... Mi nemamo cara osim Ćesara!*” Jovan 19:6, 15.

Po običaju bi u to vreme pashe jedan od kriminalaca trebao da bude pošteđen od smrtne kazne i pušten na slobodu. Stoga je Pilat želeo ovoga puta da pomiluje Isusa, a ne Varavu, okorelog kriminalca. Za to mu je bila potrebna saglasnost naroda. I kada je Pilat tu stvar izneo pred narod, koji je bio nadahnut neprijateljem od davnina, on je izabrao Varavu da mu se poštedi život, a Isusa da se razapne. Božiji anđeli su sve to posmatrali, i postala im je sasvim jasna prava priroda onoga koji je podbunjivao narod da ubije Božijeg Nevinog Sina. U pozadini jevrejskih vođa, nepravednog suđenja, i histerične gomile je bio drevni Božiji neprijatelj. Njegovi pravi motivi su sada svim nebeskim bićima postali potpuno jasni, a njegova pobuna je bila razotkrivena. Božiji Sin je bio taj koga je on mrzeo i prezirao.

Kada su Isusa osudili na smrt, zla priroda Njegovog neprijatelja se potpuno otkrila. Rimski stražari su počeli da se rugaju nevinom Isusu, da Ga vređaju i zlostavljaju. Božiji neprijatelj se nadao da time navede Isusa da se suprotstavi njihovom mučenju i tako osujeti ispunjenje Plana Spasenja, prepuštajući čoveka sudbini večnog ropstva grehu. Onda su stražari stavili trnjev venac na Isusovu glavu, i položili težak krst, pripremljen za Varavu, na Isusova leđa da ga ponese do mesta raspeća. Gladan, žedan, izmučen i ranjen, Isus je počeo da posrće, dok nije

konačno pao pod tim teretom. Vojnici su ga šutirali, gurali i bičevali da se podigne i nastavi da ide, ali bez uspeha. Onda su primorali jednog posmatrača da ponese Isusov krst. On se najpre odupirao, ali je kasnije primetio da Isusov krst nije bio tako težak.

Procesija je konačno izašla iz Jerusalima i stigla na Golgotu, koja se još nazivala Košturnica. Na mnogim mestima su se mogle videti lobanje žrtava. Zatim su Isusa i razbojнике prikovali na njihove krstove, i uzdigli ih na jednoj uzvišici. Isusa su postavili u sredinu, a razbojнике sa strane. Ispred Isusovog krsta su stajali rimski vojnici, sveštenici, Isusovi učenici, prijatelji, Njegova majka, i neki drugi iz grada. Mnogi su znali da Isus nije bio zaslužio takvu sudbinu. Sa druge strane, gresi naroda, koji su simbolički bili preneti na Isusa, su zaista zasluživali smrtnu kaznu.

Na početku su se oba razbojnika rugala Isusu. A onda se jedan od njih pokajao, uvidevši da je Isus bio potpuno nedužan, i da je zaista bio Sin Božiji. Taj razbojnik je molio Isusa da ga se seti kad stigne u Svoje nebesko carstvo, i Isus mu je to obećao. Rekao mu je da će i on tamo sa Njim da bude. Dakle, i u svom poslednjem času na zemlji, Isus je obećao milost grešniku. Sve se to događalo u Petak, pred Subotu.

I kako je dan odmicao, čak su se i rimski vojnici uverili da je Isus zaista bio božanskog porekla. Isusove poslednje reči na krstu su bile: „Svrši se!” A onda je izdahnuo. Jovan 19: 30.

Zatim se nebo zamračilo, snažan zemljotres je prodrmao zemlju, a u velikom hramu u Jerusalimu se zavesa između svetinje i svetinje nad svetinjama razdvojila na dva dela. Prestrašeni sveštenik je iz ruke ispustio nož kojim je nameravao da zakolje pashalno jagnje za žrtvu, pa je ono umaklo sa oltara. Vekovima do tada je žrtveno jagnje simbolički upućivalo na Hristovu žrtvu, a sada se to konačno ispunilo van zidova Jerusalima.

Gromovi su odjeknuli po mračnome svodu. Petak se približavao kraju, pa su dva uticajna Jevrejina zamolila rimsku vlast da mrtvo Hristovo

telo polože u novi grob, nedaleko od Golgote. To se i dogodilo. Zatim su se jevrejske vođe prisetile da je Isus ranije rekao da postoji mogućnost da On posle tri dana izađe iz groba. To su oni hteli da spreče. Stoga su zahtevali od rimske uprave da postavi veliki kamen na ulaz u grob, da ga zapečati Cezarevim pečatom, i da postavi rimske stražare ispred groba, da niko ne bi mogao da iznese Isusovo mrtvo telo napolje. Rimske vlasti su i to dozvolile. Tim postupkom su sotona i demoni nastojali da spreče Isusa da vaskrsne.

U toku dana od odmora, to jest, Subote, je Isusovo telo mirno počivalo u grobu. Ali rano ujutru, u osvit narednog dana, se jedan silni Božiji anđeo spustio sa Neba do Hristovog groba. Stražari su popadali na zemlju od njegove svetlosti. Anđeo je onda uklonio kamen sa ulaza u grob. Isus je Svojom ličnom silom Sebe povratio u život, i izašao je iz groba napolje kao pobednik nad smrću. Time je sotona bio potpuno poražen, i njemu je sada bio sasvim zabranjen prisup k Nebu. Istinitost Božijih namera je bila jasno prikazana svemiru, i pobeda je bila zadobijena. Svi nebeski anđeli su sada bili ushićeni i radosni zbog Hristovog vaskrsenja.

12

IZLIV SVETOGA DUHA; APOSTOL PAVLE; ISUS SE BRINE ZA SVOJE CRKVE; PROROČANSTVO O 4 KONJA I KONJANIKA;

Posle Svog vaskrsenja je Isus posećivao Svoje učenike za još 40 dana, i pre nego što ih je napustio, rekao im je: „*Dade mi se svaka vlast na Nebu i na zemlji. Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da sve drže što sam vam zapovijedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.*” Matej 28:18-20.

Neki su ga pitali kad će On da uspostavi Svoje carstvo na zemlji, na šta je On odgovorio: „*Nije vaše znati vremena i ljeta koje Otac zadržava u svojoj vlasti; nego ćete primiti silu kad siđe Duh Sveti na vas; i bićete mi svjedoci i u Jerusalimu, i po svoj Judeji i Samariji tja do kraja zemlje.*” Djela 1: 7-8.

Posle tih reči se Isus uzneo na nebo, a dva anđela, poslata da uteše učenike, su im rekla da će Isus ponovo da se vrati na ovu zemlju na način na koji se sa nje uzneo.

Potom su učenici i bliski Hristovi sledbenici proveli 10 dana u molitvi, moleći se za ispunjenje Hristovog obećanja. A po isteku tog vremena se na njih na vidan način izlio Sveti Duh. On ih je osposobio da počnu da propovedaju Jevanđelje o Hristu čak i velikim skupovima naroda, i to na različitim jezicima.

Kasnije je Bog izabrao **apostola Pavla** da propoveda Jevanđelje neznabošcima, što je ovaj učinio sa velikim uspehom. Apostol Pavle je napisao veliki deo Novoga Zaveta u Bibliji. Kao i mnogi verni Hristovi sledbenici, i Pavle je završio svoj život kao mučenik.

To se dogodilo u Rimu.

Dakle, posle Hristovog uznesenja na Nebo je rana hrišćanska crkva bila siromašna, bez novca, zgrada, mnoštva sledbenika, ali ne i bez sile. Oni su širili vest o Hristu po Judeji, Samariji, i po celoj Rimskoj imperiji. Mnogi ljudi i žene su se odazivali pozivu da slede Hrista i Njegov put spasenja.

Po Rimskoj imperiji su bile osnovane mnoge hrišćanske crkve, a koje je **apostol i prorok Jovan**, prema svojoj prvoj viziji, uporedio sa „svećnjacima“, ili *svetionicima* istine. Otkrivenje 1:20.

U drugoj viziji su crkve hrišćanske ere bile prikazane sa 7 bukvalnih crkava u Aziji (Efes, Smirna, Pergam, Tijatir, Sard, Filadelfija i Laodikija), a koje se simbolički odnose na 7 vremenskih perioda hrišćanske crkve od Hristovog vremena, pa sve do kraja sveta. Otkrivenje, glave 2-3.

U trećoj viziji, zabeleženoj u Otkrivenju, glave 5-8, se govori o 7 simboličkih pečata, od kojih se prva 4 odnose na 4 konja i konjanika različitih boja, poznatih kao „**Četiri Konjanika Apokalipse**“.

Za njih u Otkrivenju 6:1-8 stoji napisano:

„I vidjeh kad otvori Jagnje jedan od sedam pečata, i čuh jednu od četiri životinje gdje govori kao glas gromovni: dođi i vidi. I vidjeh, i gle, konj bijel, i onaj što sjedaše na njemu imadijaše strijelu; i njemu se dade vijenac, i iziđe pobjeđujući, i da pobijedi. I kad otvori drugi

pečat, čuh drugu životinju gdje govori: dođi i vidi. I iziđe drugi konj riđ, i onome što sjedaše na njemu dade se da uzme mir sa zemlje, i da ubijaju jedan drugoga, i dade mu se mač veliki. I kad otvori treći pečat, čuh treću životinju gdje govori: dođi i vidi. I vidjeh, i gle, konj vran, i onaj što sjedaše na njemu imađaše mjerila u ruci svojoj. I čuh glas između četiri životinje gdje govori: oka pšenice za groš, i tri oke ječma za groš; a ulja i vina neće ni biti. I kad otvori četvrti pečat, čuh glas četvrte životinje gdje govori: dođi i vidi. I vidjeh, i gle, konj blijed, i onome što sjedaše na njemu bješe ime smrt, i pakao iđaše za njim; i njemu se dade oblast na četvrtom dijelu zemlje da ubije mačem i glađu i smrću i zvjerinjem zemaljskijem.”
Objašnjenje:

1. Prvi pečat se odnosi na **belog konja**, to jest, na čistu hrišćansku crkvu (simbolički Efes) u periodu od 34-100. godine posle Hrista. Bela boja pretstavlja čistoću i pravdu. Beli konj pretstavlja apostolsku crkvu koja je napred išla „*pobeđujući, i da pobedi*”, pod barjakom Isusa Hrista.
2. Drugi pečat se odnosi na **crvenog konja**, to jest, na progonjenu hrišćansku crkvu (simboličku Smirnu), koja je postojala u periodu od 100-313. godine posle Hrista. Crvena boja je boja greha, aždaha, i krvoprolića. Kad su se pokvarile vera i odanost hrišćanske crkve, ona je izgubila Božiju silu da pobedonosno objavljuje Jevanđelje. Crkva je sada upotrebila silu države, to jest, paganskog Rima, da progoni istinske Hrišćane.
3. Treći pečat se odnosi na **crnog konja**, to jest, na pokvarenu hrišćansku crkvu (simbolički Pergam), koja je postojala u periodu Mračnog Srednjeg Veka, od 313-538. godine posle Hrista. Progonstvo Hrišćana je prestalo kad je car Konstantin ujedinio Paganizam i Hrišćanstvo. Crna boja pretstavlja tamu i mnoga pogrešna učenja koja su se tada uvukla u crkvu. U njoj su se Jevanđelje, spasenje i oproštenje greha kupovali i prodavali. Istina Božije Reči je bila zamenjena paganskim verovanjima i praksama. Ta crkva je izazvala nedostatak hleba života.
4. Četvrti pečat se odnosi na **bledog konja**, to jest, na mrtvu hrišćansku crkvu (simbolički Tijatir i Sard), koja je postojala u periodu Mračnog Srednjeg Veka, od 538-1517. godine posle Hrista. To je bila papska crkva. Bleda boja je boja muke i povraćanja. Umesto da ukazuje na put ka večnome životu, ta crkva je širila duhovnu smrt, praćenu moralnom i intelektualnom paralizom. Narodu je bilo zabranjeno da čita Sveto Pismo, pa on

nije poznavao velike istine, u njemu prikazane. U to vreme nije bilo nikakvog napretka u nauci, umetnosti, ili civilizaciji. Milioni su živeli u duhovnoj tami i mizeriji.

Po celoj Evropi, sve do granica civilizacije, je svet u tami očekivao da osvane videlo, nova nada, i novo otkrivenje Božije volje za čoveka.

13

CRKVA U PUSTINI; LUTEROVA REFORMACIJA; ŠTAMPANJE BOŽIJE REČI; ZVER KAO JAGNJE; ZNACI POSLETKA; ISUS U SVETINJI NAD SVETINJAMA; POSLEDNJI DANI; ŽIG ZVERIN; VAVILON; PEČAT BOŽIJI

Božije videlo je ponovo počelo da svetli kada se Njegova Reč ponovo otkrila. Ona je vekovima bila sakrivena od ljudi jer je bila napisana na mrtvom, teško razumljivom latinskom jeziku. Najpre su Valdenzi u Alpima iz jednog mesta u drugo širili dragoceno Jevanđelje, rukom pisano i prepisivano na razumljivom jeziku. Oni su živeli u zabačenim planinskim predelima Alpa, gde su donekle bili zaštićeni od okrutne inkvizicije i progonstva Mračnog Srednjeg Veka(ili Vekova).

Potom je Bog pozvao obrazovane ljude da prevode Bibliju na razumljive jezike. U to vreme su ljudi izumeli veliku stvar - **štampaniju**. Biblija je uskoro mogla da se štampa u mnogo primeraka.

Jedan talentovani kaluđer i sveštenik, po imenu **Martin Luter**, je bio veoma kvalifikovan za posao propovedanja Jevanđelja. On je uvideo pogrešna učenja Rimske crkve, i prikazao ih je narodu u svojim Tezama prikovanim na vratima jedne katedrale u Nemačkoj. Još je on i Bibliju preveo na jezik koji je narodu bio razumljiv. To je dovelo do

Protestantske Reformacije. Mnogi u Evropi su onda odabrali da služe Bogu prema zahtevima iznetim u Bibliji. Ali su oni zbog toga bili

proganjani i zlostavljani od strane postojeće crkve. Konačno su našli utočište na novootkrivenom retko naseljenom kontinentu, u zemlji koja je kasnije postala poznata

kao Sjedinjene Američke Države. U toj zemlji su oni osnovali svoju vlast na principima građanske i verske slobode.

U Americi su ti protestanti propovedali Jevanđelje o besplatnoj Božijoj milosti i spasenju. Biblijske istine su postale temelj njihovih porodica i društva, pa je njihova zemlja prerasla u moćnu naciju sveta u kojoj je vladao mir i red. To vreme se odnosi na period simboličke crkve pod nazivom Filadelfija, a za njom dolazi Laodikija koja traje do kraja sveta.

Iz te zemlje su se misionari uputili u svet da svim narodima, plemenima i jezicima propovedaju Božiju istinu za poslednje dane. Ona je još poznata kao „**Trostruka Anđeoska Vest**”. Prema biblijskom proročanstvu, 1844. godine je u Nebu otpočeo **Istražni Sud**, a koji će da se završi drugim Hristovim dolaskom na ovu zemlju. Na tom sudu se sada razmatraju životi svih onih koji su sebe ikad nazivali Hrišćanima. Evo kako su ta vest (1-3) i njen dodatak (4) prikazani u Bibliji, u Otkrivenju 14:6-12; 18:4.

- (1) „*Bojte se Boga, i podajte mu slavu, jer dođe čas suda njegova; i poklonite se Onome koji je stvorio nebo i zemlju i more i izvore vodene.*”
- (2) „*Pade, pade Vavilon grad veliki: jer otrovnijem vinom bludničenja svojega napoji sve narode.*”
- (3) „*Ko se god pokloni zvijeri i ikoni njezinoj, i primi žig na čelo ili na ruku svoju, i on će piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva njegova; i biće mučen ognjem i sumporom pred*

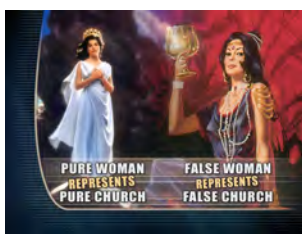
anđelima svetim i pred Jagnjegom.... ”

„Ovdje je trpljenje svetijeh, koji drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu.”

...

(4) „Izidite iz nje, narode moj, da se ne pomiješate u grijehe njezine, i da vam ne naude zla njezina.”

Prva anđeoska vest poziva sve stanovnike zemaljske da se poklone Bogu, Stvoritelju sveta. To je izraženo u 4. Božijoj zapovesti o svetkovanju Subote kao spomena stvaranja. Ljudi i žene koji drže Božije zapovesti i svetkuju Subotu imaju na svom čelu **Božiji pečat**. Ta anđeoska vest objavljuje da je Božiji sud već započeo.

Druga anđeoska vest govori o tome da je crkva pala jer praktikuje stare paganske rituale i ceremonije, slične onima u starome Vavilonu. Stoga se i ta današnja pala svetska crkva naziva Vavilon. Ta Vavilonska crkva je u Otkrivenju 17 još predstavljena kao žena bludnica koja sedi na velikoj crvenoj zveri sličnoj aždaji, a koja predstavlja državnu vlast. To je kombinacija religijske i političke sile. Vino se odnosi na pogrešnu religijsku nauku Vavilonske crkve koja se proširila po celome svetu.

Treća anđeoska vest ozbiljno upozorava sve stanovnike zemaljske da ne prime **žig zverin** ni na čelu, ni na ruci. On se odnosi na svetkovanje prvoga dana sedmice, a koji Bog nije ni posvetio, ni blagoslovio. Njega su uspostavili ljudi nadahnuti silom Božijeg neprijatelja i suparnika. Zver predstavlja današnju najmoćniju religijsko-političku silu sveta, sa njenim sedištem u Rimu, a ikona zverina predstavlja sličnu silu koja će postati vidljiva kad se u Sjedinjenim Američkim Državama bude ujedinila politička i religijska vlast.

U starome Vavilonu je Navuhodnosor načinio lik od zlata i postavio ga u polju Duri. Zatim je naredio da se skupe predstavnici mnogih zemalja i da mu se poklone. Tri Jevrejska mladića su odbila to da učine, pa su bila bačena u peć ognjenu. Ali ona tamo nisu izgorela jer ih je Isus spasio. Slično će biti i na kraju vremena. Od celoga sveta će se zahtevati da se

svetkovanjem Nedelje narod pokloni bogu, ali to neće biti Bog Neba, već njegov neprijatelj i suparnik, to jest, sotona. Oni koji budu odbili da to učine biće izloženi velikim poteškoćama. Život će im biti u opasnosti. Međutim, Isus Hristos će se pobrinuti za sve one koji u Njega veruju i drže Njegove zapovesti.

14

ISTEK VREMENA MILOSTI; SOTONA SE PRIKAZUJE KAO HRISTOS; 7 ZALA; SVET U HAOSU

Kada se sve pogrešne svetske religije budu ujedinile, na kraju će se prikazati jedno od najvećih sotoninih čuda, a koje će biti neodoljivo za ljude. Na različim mestima će sotona sebe da prikaze narodu kao da je on Isus Hristos. Lećiće bolesne, podizaće mrtve u život, govoriće narodu zavodljivim i milozvučnim glasom, i ohrabriće ih da mu se poklone i da ga obožavaju. Još će potstaknuti svoje sledbenike da zauvek učutkaju glasove onih koji su odbili da mu se poklone. Hristovi sledbenici će biti progonjeni na smrt.

U to vreme će na Nebu da se završi Istražni Sud i Hristova posrednička služba u nebeskoj Svetinji nad Svetinjama. Sudbina svih osoba na zemlji je tada već odlučena. Svi su već izabrali da budu ili na strani Boga, ili na strani sotone. Onda će Isus da izgovori sledeće reči: „*Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu; i ko je pogan, neka se još pogani; i ko je pravedan, neka još čini pravdu; i ko je svet, neka se još sveti.*” Otkrivenje 22:11.

Prema Otkrivenju 16 će zatim **7 poslednjih zala**, nepomešanih sa Božijom milošću, da se izlije na ovaj svet, i to u sledećem redosledu:

1. Rane zle i ljute na ljudima koji imaju žig zverin, i koji se klanjaju ikoni njezinoj.
2. More postaje kao krv od mrtvacu i svaka duša živa u njemu umire.
3. Reke i izvori vodeni postaju kao krv koju sad treba da piju oni koji su prolivali krv svetih Božijih ljudi i žena.
4. Sunce, koga su ljudi obožavali, sada ih žeže ognjem.
5. Tama se spušta na presto zverin.
6. Reka Eufkrat se presušuje, da bi se pripraviio put carevima od istoka. To sibolički znači da će podrška zveri da prestane. Svetske sile je više neće potpomagati. Sotona će ipak uspeti da pripremi ljude za poslednju borbu, po imenu Armagedon.
7. Munje, gromovi, najveći zemljotres koji je ikada pogodio zemlju, i grad veliki pada na ljude koji nisu pod Božijom zaštitom.

Grešna zemlja je došla do kraja svoje istorije postojanja kao takve. Milioni ljudi su već izgubili svoje živote. Veliki svetski gradovi sada leže razoreni. Sve je uništeno u poslednjim zalima. Neki grešnici još pokušavaju da proganjaju Božije sledbenike po pustim mestima, da bi im oduzeli živote. Natprirodna tama sada obavija zemlju. A onda se iznenada oči sviju usmeravaju ka nebu, odakle se čuju glasovi, i gromovi sa sevanjem munje.

15

IZBAVLJENJE BOŽIJEG NARODA; VASKRSENJE PRAVEDNIKA; DRUGI HRISTOV DOLAZAK

Podeljeni u male grupe sačinjene od ostataka familija, Božiji narod sad opaža kako tamu probijaju znaci Hristovog dolaska. Najpre iz grobova ustaju oni koji su razapeli Hrista, da bi videli Njegov povratak. Na mračnom nebu istoka se vidi mali svetli oblak, a koji se povećava i proširuje po nebu. Isus dolazi u pratnji Svojih anđela da sakupe pravednike. Božija truba odzvanja svodom, a gromovi u talasima

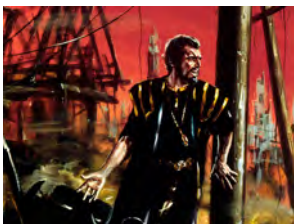
potresaju celu zemlju i otvaraju grobove pravednika, koje Isus sada poziva da izađu napolje. To je vaskrsenje pravednika. Sa besmrtnim telima oni izlaze iz svojih grobova, i zajedno sa preobraženim živim pravednicima se sada uzdižu u vazduh na susret svome Gospodu.

Među tim spašenima su osobe svih plemena, nacionalnosti, rase, i staleža, osobe koje se nisu pouzdavale u svoju pravdu, već u Isusovu. Prijatelji i članovi porodica, razdvojeni smrću, se sada ponovo ujedinjuju, da se više nikad ne rastave. Njih sada očekuje novi život radosti sa Hristom kroz večnost.

16

MILENIJUM; VASKRSENJE GREŠNIKA; POSLEDNJI SUKOB; OGNJENO JEZERO; NOVA ZEMLJA

Spašene osobe svih vekova sada odlaze sa Hristom u Novi Jerusalim na Nebu, gde će sa Njim da borave hiljadu godina. Taj period se još naziva **Melenijum**. Tamo će najpre da proslave svoju pobedu nad grehom i grešnicima. U tom gradu će moći da pregledaju sudske presude svih nespasenih na zemlji. Pokajani i oprošteni gresi pravednika su izbrisani i zaboravljeni, dok su gresi nepokajanih još na raspolaganju da se spašeni ubede da je Bog bio pavedan.

Za vreme Milenijuma, sotona i njegovi pali anđeli će da borave na ovoj razrušenoj zemli i da razmišljaju o posledicama svoje pobune. A po isteku tog perioda će sotoni opet biti dozvoljeno da pokaže svoju silu. Tada će se dogoditi vaskrsenje grešnika svih vekova. Oni će izaći iz svojih grobova isti onakvi kakvi su bili u trenutku smrti: stari, bolesni, neobraćeni, i nespremni da se suoče sa Bogom.

Potom će sotona da ih organizuje i pripremi za poslednji napad na Novi Jerusalim, koji će biti privremeno spušten na ovu razrušenu zemlju. Na nebeskom svodu će pred njihovim očima da se prikaže panorama istorije ove zemlje, kao i njihovi lični životi. Videće kako su im Božiji glasnici upućivali poziv milosti za spasenje, a koji su odbacili. Zatim oni padaju na svoja kolena da se poklone pravednom Bogu svemira.

A onda, kao pomahnitali, ustaju na svoje noge i nastavljaju marš za napad na Novi Jerusolim. U tom trenutku se na njih spušta oganj s neba i sve ih uništava u ognjenom jezeru, pretvarajući ih u pepeo.

Nema više Lucifera, demonu, grešnika i greha. Sada Isus pred očima spašenih obnavlja ovu zemlju, i čini je lepšom nego ikad ranije. Zatim je daje Svojim spašenima da na njoj večno žive u radosti, sreći i ljubavi.